

NOSITELÉ ZLATÉHO ODZNAKU J. K. TYLA V ROCE 2006

Dne 20. dubna 2006 zasedala komise pro udělování zlatého odznaku J.K. Tyla (ZO JKT), která schválila 11 návrhů předložených signatáři statutu ZO JKT.

Nositelé ZO JKT včetně uvedení navrhující organizace, příslušnosti k souboru, citace ocenění a charakteristiky osobností:

Vladimír Cerman (*1920)

Svaz českých divadelních ochotníků, DS J.K. Tyl Lomnice nad Popelkou. **Za celoživotní hereckou a režijní práci v ochotnickém divadle na severovýchodě Čech.**

Velmi dlouhou a úspěšnou ochotnickou divadelní dráhu začal Vladimír Cerman po uzavření vysokých škol v roce 1939 v Lomnici n. P. Jeho první rolí byl roku 1942 horník ve hře J. Drdy Jakož i my odpouštíme. První režii pak byla hra V. Záruby Slavnost mládí - Majáles. V ochotnickém souboru J.K. Tyl je Vladimír Cerman činný dosud, do konce roku 2005 sehrál celkem 101 rolí v 538 představeních, režíroval dosud 30 inscenací, z nichž řada byla uvedena na krajských postupových přehlídkách Východočeského a Libereckého kraje (např. Věc Markopulos, čs. premiéra Hra na Otóna, a roku 1999 postoupil s Gogolovou Ženitbou na NP Divadelní Třebíč). Odborné poroty jednotlivých přehlídek kromě režijní práce ocenily jeho herecké umění například v roli vodníka Ivana v Jiráskově Lucerně, sluhy Štěpána v Gogolově Ženitbě, Tuláčka v Kubátově Jak přišla basa do nebe, diplomata Hanuka Šendorfa ve Věci Makropulos, ševce Habršperka v Našich furiantech, Jíru Dandu v Molièrově Chudáku manželovi, Terežáka v Bukovčanově Než kohout zazpívá a v řadě dalších. Úspěchy sklízel též v soutěžích hereckých monologů, například v roce 1983 za roli Roubala v Zapadlých vlastencích získal 1. cenu v soutěži O Cyranův kord, v soutěžích Kutnohorská pečeť získal 2x hlavní cenu. Mimo hereckou a režisérskou práci působil řadu let jako člen výboru a též jako předseda DS J.K. Tyl v letech 1993-1994. Ve svých 86 letech je trvale zapojen do činnosti spolku.

Nad'a Doležalová (*1927)

Volné sdružení východočeských divadelníků, DS Vrchlický Jaroměř. **Za dlouholetou poctivou práci v divadelním souboru Vrchlický Jaroměř a výchovu nových generací amatérských divadelníků.**

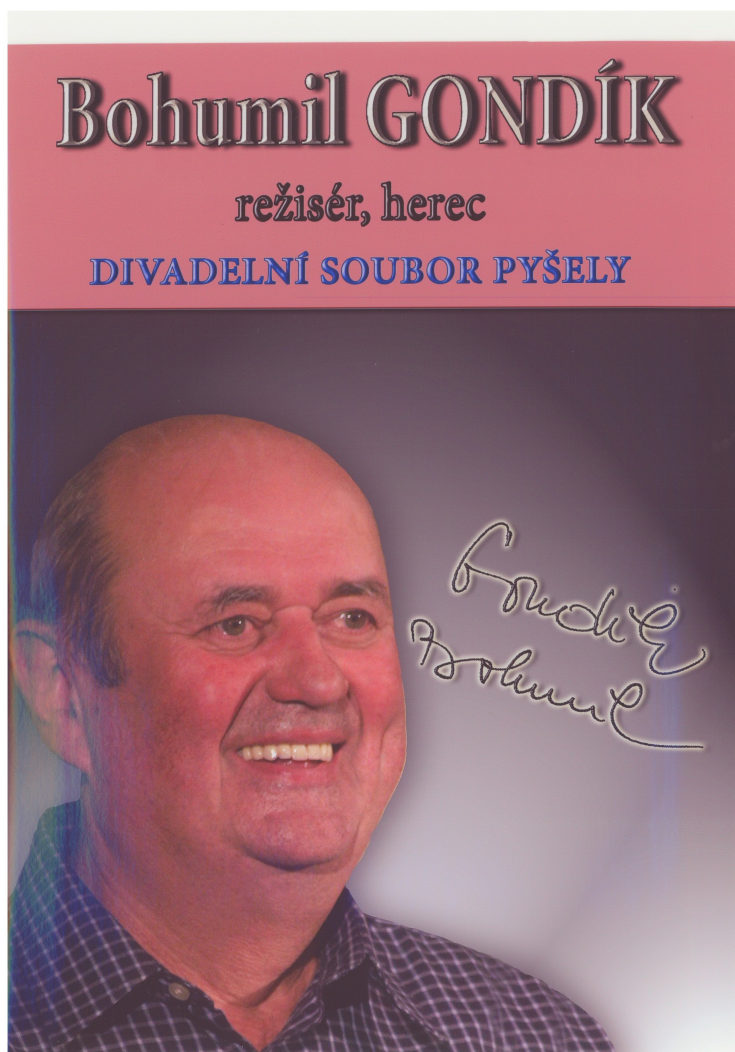

Paní Doležalová, paní Nad'a, Nad'a. Synonyma pro nezkrotnou energii a pracovitost. Zpočátku amatérská herečka, po absolvování řady vzdělávacích akcí pro režiséry se stala kmenovou režisérkou činoherních inscenací jaroměřského divadelního spolku Vrchlický. Vychovala celou generaci amatérských herců a vedla je ke komplexnímu chápání tvorby a smyslu divadla, při využití jeho zákonitostí ve všech složkách, směřujících společně k co nejosobitější výpovědi. Prostřednictvím náročné dramaturgie vedla diváky k stále větší vyspělosti. Ve své osobní statistice uvádí od roku 1964 do roku 1997 dvacet čtyři režii. Atmosféra kolem Nadi Doležalové byla vždy naplněna družností, humorem, ale i kritičností a vysokou odpovědností k započatému dílu. Nad'a ráda pracovala s profesionálními hosty, což považovala za přínos pro soubor a oživení pro diváky. Svoji činnost v divadle brala jako společenské poslání, nikdy se nepropůjčovala k podbízivosti. Za nároky k sobě i ke svému okolí nesklízela vždy vděk, oporou jí pak byl spokojený divák a příznivá kritika odborníků. Ani pokročilejší věk a občasné zdravotní potíže nebrání Nadě Doležalové pomáhat jaroměřskému souboru i v současnosti a uplatňovat v něm své bohaté tvůrčí zkušenosti.

Bohumil Gondík (*1943)

Česká obec sokolská, DS TJ Sokol Pyšely. **Za zásluhy o sokolské divadlo.**

Dětství prožil Bohumil Gondík v Novém Sedle u Lokte mezi Karlovými Vary a Sokolovem, od roku 1957 studoval na Střední průmyslové škole dopravní v Praze, kde absolvoval i vojenskou službu. V Praze přilnul k divadlu, k filmu i opeře a amatérsky se začal uplatňovat jako organizátor a režisér studentských a vojenských představení. Od roku 1967 sám ochotnický hrál, ale po čtyřech sezónách začal výhradně režírovat, a to hry neznámé i

často uváděné. Nejpodstatnější část své dosavadní režijní působnosti pak spojil se Sokolovem, kde se díky svému rozhledu, talentu a trpělivosti stal doslova vychovatelem a učitelem řady amatérských herců. Na scénu uvedl mj. Strašidlo cantervillské, Past, Lháře, Tři sestry, Přišel na večeri, Dva na houpačce, Oidipa atd. Na krajské i celostátní úrovni byl za svou práci na poli divadla několikrát oceněn za nejlepší režii a jím vedený soubor za nejlepší inscenaci i cenami diváka. Krátce se věnoval rovněž amatérskému filmu, s nímž uspěl na celostátní přehlídce Rychnovská „8“, těžiště jeho zájmové práce však zůstalo v amatérském divadle. Na závěr působení v Sokolově byl v roce 2001 oceněn Plaketou města Sokolova za rozvoj kultury ve městě. Se souborem se rozloučil nastudováním hry D'Artagnan. Roku 2002 přesídlil do Pyšel, kde se ihned začal podílet na obnovení ochotnického Divadelního souboru při TJ Sokol Pyšely, s nímž rychle dosáhl vysoké kvalitativní úrovně. V současnosti vede třicetičlenný soubor, se kterým nastudoval pozoruhodné inscenace Dva muži v šachu, Zpěvy sladké Francie, Kdo zachrání kovboje?, a zejména Malované na skle, za něž získal pro pyšelský soubor pozvání z Národní přehlídky sokolských ochotnických divadel do kulturního programu XIV. Všesokolského sletu v Praze v červenci 2006.

Adolf Hurych (*1939)

Občanské sdružení divadelních ochotníků, DS Vojnarka Trstěnice. **Za dlouhodobou práci pro ochotnické divadlo a jeho rozvoj na venkově.**

Divadlu a kultuře v Trstěnici věnoval Adolf Hurych celý život. V roce 1973 režíroval svoji první divadelní hru Vojnarka, potom v roce 1974 následovaly Hrátky s čertem a Nový život. V roce 1975 režíroval divadelní hru Naši Furianti a 1978 Jiráskovu Lucernu. Potom nastala téměř dvacetiletá přestávka a až v roce 1996 režíroval vlastní divadelní hru Pod tou naší starou lípou. V roce 1997 založil se svými kamarády herci divadelní soubor Vojnarka, ve kterém je od jejího založení předsedou. Tady režíroval další ze svých her Píseň lesní studánky. V roce 2000 na počest výročí selských bouří v Dolním Újezdě a okolí napsal a režíroval divadelní hru Selská rebélie. Od roku 1998 pořádá divadelní soubor Vojnarka Trstěnické divadelní léto, jehož součástí jsou od roku 1998 i Trstěnické dožínky, které pan Hurych také režíruje. V letech 2001 režíroval opět Vojnarku, 2002 Lucernu, 2003 Naše furianty a v roce 2006 Hrátky s čertem. Divadelní soubor Vojnarka vystupoval a vystupuje pod vedením pana Adolfa Hurycha v obcích v širokém okolí (Dolní Újezd, Sebranice, Lubná, České Heřmanice, Budislav, Poříčí u Litomyšle, Borová, Litomyšl, Opatov, Němčice).

Lubomír Hýbl (*1936)

Občanské sdružení divadelních ochotníků, DS Hýbl Česká Třebová. **Za celoživotní úspěšnou činnost hereckou a režisérskou a organizační práci pro amatérské divadlo v DS Hýbl Česká Třebová v souvislosti s životním jubileem.**

Lubomír Hýbl začal dráhu ochotnického herce a později i režiséra v divadelním souboru Hýbl v roce 1956, tedy ve svých dvaceti letech. Celé půlstoletí zůstal tomuto souboru věrný a pro jeho rozkvět obětoval desítky a stovky hodin práce a svého volného času. Na divadelní prkna jej přivedl režisér Miroslav Chudý v inscenaci Schillerova Dona Carlose, kde sehrál nepodstatnou roli prince z Parmy. Hned po ní však následovala titulní role v Tylově Pražském flamendrovi a odtud začal jeho postupný vzestup mezi přední herce souboru. Dokládá to dlouhý výčet rolí nejrozumnějších žánrů, například major Saranov v Čokoládovém hrdinovi G.B. Shawa, generál Burgoyne v Pekelníkovi téhož autora, dále Athénan v Nezvalově Atlantidě a postavy v dramatech Karla Čapka – profesor Sigelius v Bílé nemoci nebo Ondra v Matce, seržant Trotter v detektivce Past na myši A. Christie, Rannert z Kruté masky, Bradford Wintter z Patrickovy Opaly, Don Salust z Hugova Ruy Blase a další záporné role, ostře kontrastující s jímavou postavou starého učitele Vorlického z Tylovy Paní Marjánky, svěřenou mu režisérem K. Tomešem v době, kdy sotva překročil čtyřicítka. Komedialní žánr si vyzkoušel krom jiného např. v Perriniho hře Čert nikdy nespí nebo jako Baron z Horníčkových Tří Albertů. V roce 1990 si zahrál Napoleona v Hubáčově Generálce a pak následovala osmiletá divadelní pauza, když byl zvolen místostarostou a posléze starostou České Třebové. Ta přestávka ho, dle jeho vlastních slov, velice mrzí, neboť divadlo vždy miloval více než jakékoliv funkce. Ty ho však neminuly ani v DS Hýbl, kde byl po dlouhá desetiletí členem výboru, jednatelem a po jedno funkční období i předsedou. Daleko důležitější pro soubor i pro něho samotného byla však jeho práce režiséra. Je podepsán pod deseti inscenacemi a jejich dramaturgický výběr nejlépe vypovídá o jeho divadelním vkusu i režisérské odvaze (např. W. Hildesheimer: Dobývání princezny Turandot, G.B. Shaw: Pekelník a Pygmalion, V. Hugo: Ruy Blas, Molière: Tartuffe, J.B. Priestley: Poklad, W. Shakespeare: Jak se vám líbí a Večer tříkrálový). Ve spolupráci se svou ženou Alenou, herečkou téhož souboru, inscenovali Hubáčovu Generálku a v roce 2004 byla jeho poslední režii inscenace hry Rodina je základ státu R. Cooneye, která byla nominována na národní přehlídku do Třebíče. Za dlouhé roky práce pro amatérské divadlo získal Lubomír Hýbl celou řadu uznání a ocenění na nejrozumnějších soutěžích a přehlídkách a také potlesk spokojených diváků.

Mgr. Břetislav Lelek (*1935)

Volné sdružení východočeských divadelníků Hradec Králové. Za celoživotní službu ochotnickému divadlu a podíl na jeho rozvoji ve východních Čechách.

Břetislavu Lelekovu se stalo amatérské divadlo součástí života. Jeho hluboký vztah k divadlu se formoval, už když v roce 1948 začínal hrát divadlo ve školním souboru. V době studií státoval v DVÚ v Hradci Králové. Byl členem hradeckého divadelního spolku Klicpera a současně hrál i v žambereckém divadelním souboru, kdy v tomto městě po přechodnou dobu pracoval a kde stejně jako potom v Hradci Králové v Mladé scéně, v Kulturním domě ROH na Střelnici, v ZK ROH ZVÚ v Koruně, v OB Malšovicích i v Předměřicích odehrál množství rolí. Např. Martina Kabáta v Hrátkách s čertem, Lízala v Maryši, Kubu v Tvrdohlavé ženě, Mánka v Gazdině robě, Sejtka v Lucerně, Scipia v Nebi na zemi, Kováře v Loupežníkovi, Janka ve Věci Makropulos, Toniho v Matce, soudce Ljapkina Ďapkina v Revizorovi, Cruchota v Evženii Grandetové a řadu dalších. Čtyřikrát hrál na Jiráskově Hronově se souborem KD ROH na Střelnici pod režisérem Josefem Vavříčkou. Zabýval se též přednesem prózy a monologů. Vystupoval i na Wolkrově Prostějově a na celostátní přehlídce STM v Bratislavě získal v kategorii umělecký přednes 1. místo. Počátkem 60. let se podílel na vzniku souborů malých jevištních forem, zakládal kabaret na Střelnici v Hradci Králové. Jeho diplomovou práci Některé aspekty vztahu divák a divadlo na Fakultě sociálních věd a publicistiky UK v Praze (obor sociologie umění) převzal Divadelní ústav. Podílel se aktivně na formování ochotnického divadla v okrese Hradec Králové spolu s Karlem Křepelkou a Petrem Průšou i jako porotce při OKS. Jeho aktivity sahají i mimo oblast Královéhradecka. Byl členem celostátních porot činoherního divadla i divadla malých forem, několikrát i členem poroty celoarmádního festivalu ASUT v Bechyni a v Kroměříži. Byl dlouholetým předsedou Krajského poradního sboru pro divadlo ve Východočeském kraji, aktivním porotcem činoherního, občas i loutkového divadla. Podílel se na vzniku VSVD a dosud je pokladníkem a členem Rady VSVD i členem redakční rady Hromady. Jako nestora amatérského divadla ho přiblížil všem divadelníkům v obsáhlém životopisu Jan Císař v Hromadě v roce 1995 (č. 14, str. 418). V roce 2005 se Břetislav Lelek dožil významného životního jubilea. Sedmdesátiny ho zastihly v dobré životní formě a lze si jen přát, aby amatérskému divadlu zůstal věrný i

nadále, aby mohl oslavit blížící se druhé stejně významné jubileum – šedesáti aktivních let u amatérského divadla.

Miroslav Mates (*1936)

Skupina amatérských loutkářů SČDO, LS Před branou Rakovník. **Za obětavou a příkladnou celoživotní práci pro loutkové divadlo a přínos pro rozvoj loutkářství a loutkového divadla.**

Miroslav Mates se zabývá loutkovým divadlem od roku 1953 a po tuto dobu je členem kolektivu loutkového divadla v Rakovníku. Jeho hlavním oborem činnosti v divadle je technické zabezpečení inscenací, technické návrhy kulis, výroba kulis a loutek, propagace a péče o vlastní chod divadla. V minulosti zabezpečoval zázemí pro Lidovou konzervatoř v Rakovníku. Jeho práce pro soubor je neocenitelná a v dnešní, pro amatérské divadlo nepřející době, nezbytná. Podílel se na tvorbě kompletního repertoáru rakovnického loutkového divadla a vypomáhá příležitostně i při představeních ZUŠ v Rakovníku. V roce 2005 byla práce Miroslava Matese oceněna Čestným uznáním Matěje Kopeckého.

Mirko Spurník (*1927)

Česká obec sokolská, DS TJ Sokol Litovel. **Za zásluhy o sokolské divadlo.**

Mirko Spurník jako syn výkonné sokolské herečky hrál již od osmi let v sokolském divadle, až do válečného zrušení Sokola v roce 1940. Po osvobození se začal věnovat divadlu nejen pro dospělé, ale znovu i pro děti a mládež. Uplatnil se jako režisér pohádky Sněhurka a sedm trpaslíků, hrané již tehdy v podobě muzikálu, v Kvapilově Princezně Pampelišce si zahrál ve vlastní režii úlohu Honzy a další, ale jen do nového zrušení sokolského divadla v roce 1949. Po dvou letech navázal na svou divadelní činnost v Klubu Litovel, hrál Dr. Galéna, Mikuláše Dačického i Komtura, režíroval Noc na Karlštejně, Pohled'te, pokušení a

řadu dalších her. Svou práci rozvíjel až do roku 1970, kdy byl jeho Divadelní kroužek rozprášen okresním výborem KSČ za protirežimní činnost a rozhlasové vysílání. Jediná možnost další divadelní práce byla anonymní.

V roce 1985 Mirko Spurník začal režírovat dětská představení se školními žáky. V této činnosti vytrval deset sezón. Mezitím, ihned při obnovení TJ Sokol v Litovli, se ujal nejen vedení celého Sokola, ale i jeho divadla, a rychle navázal na úspěchy svého dřívějšího Divadelního kroužku, který byl považován za jeden z nejlepších v Severomoravském kraji. Po první inscenaci, již byly Drdovy Dalskabáty, následovaly každoročně až dvě další hry. Současně přivedl svůj Dětský soubor ZŠ Vítězná pod křídla divadelního odboru TJ Sokol Litovel. Za jeho vedení se celý divadelní soubor stal výrazným nositelem kultury ve městě Litovli a v okolí. V letech 1993-2003 byl Mirko Spurník starostou T. J. Sokol Litovel a vykonával také funkci předsedy revizní komise Župy olomoucké – Smrčkovy. Za dlouholetou obětavou práci pro Sokol byl odměněn Pamětním listem ČOS a za činnost ve prospěch sokolského hnutí Bronzovou medailí PV ČOS. Jako režisér a inscenátor se zúčastnil tří přehlídek sokolských divadelních souborů v Litovli, Lázních Toušeni a Boskovicích. Jeho inscenace Rychlých šípů byla navržena na vystoupení v Praze v rámci kulturního programu XIV. Vsesokolského sletu v červenci 2006.

MUDr. Karel Šefrna (*1939)

Volné sdružení východočeských divadelníků, LS „C“ Svitavy.

Za celoživotní uměleckou a pedagogickou práci a podíl na rozvoji loutkového divadla v České republice.

MUDr. Karel Šefrna, vynikající zubní lékař, loutkář, autor, režisér, herec, muzikant, textař, skladatel, pedagog, rybář, včelař, nositel zlatého odznaku Josefa Skupy, nositel Ceny

MK ČR za rok 2000, jeden ze zakladatelů Volného sdružení východočeských divadelníků... Jeho jméno je spojeno se svitavským loutkářským souborem „C“. Ta jména patří k sobě, vyslovíš-li jedno, ozve se druhé. Tato legenda se začala tvořit před třiceti lety a zahrnuje v sobě slavnou dobu českého amatérského divadla sedmdesátých a osmdesátých let. Především pak divadla loutkového a alternativního, které navíc nekompromisně překročilo hranice loutkového divadla (např. Zazděná slečna, Šrámkův Písek 1976). Kupodivu neztratila ani výdrž ani význam ani kvalitu i po celou dobu let devadesátých, a na rozdíl od mnoha již zaniklých rovněž legendárních souborů má umělecký apetýt a vynikající výsledky i po roce 2000.

Dodnes Karel Šefrna vytvořil na třicet vlastních autorských inscenací, z nichž většina byla v první linii vrcholných českých divadelních přehlídek, Loutkářské Chrudimi a Jiráskova Hronova. Inicioval mnohá divadelnická setkání, např. Přelety nad loutkářským hnízdem, inicioval řadu vzdělávacích akcí a působil jako pedagog, především při vzdělávání učitelů, vybudoval ve Svitavách několik divadel, naposled divadlo Trám. Jeho „Céčko“ bylo ozdobou mnoha mezinárodních festivalů v Evropě, několikrát s vynikajícím ohlasem hrálo ve Španělsku, Portugalsku, Francii, Německu, Maďarsku, Estonsku, Rakousku a jinde, i na africkém kontinentu (Maroko), stalo se jakýmsi internacionálně srozumitelným Divadlem Drak v amatérském světě. „Karel Šefrna přišel do doby, která chtěla a vyžadovala pro amatérismus lidi jako je on. Stal se solí jevu, jež si osvojil název „divadlo autorské“. Vždy ho zajímalo něco, co bylo důležitým tématem, problémem. Jako citlivý člověk překračoval četné divadelní hranice, aniž by v tom byla schválnost proklamující experiment. Vždycky tvořil divadlo o nás, vždycky to bylo divadlo, které se otevíralo všem divadelním podnětům, které je propracovávalo v nové a nové tvary, jež byly pokaždé překvapivou a nečekanou inscenací. Se svým „Céčkem“ napsal „novou kapitolu do dějin českého divadla – nejenom amatérského“, napsal o něm prof. Jan Císař. Citovat bychom mohli i řadu dalších divadelníků, teoretiků divadla a divadelních kritiků, kteří se prací Karla Šefrny s nevyšším uznáním zabývali, např. Jana Dvořáka, Evu Hanžlíkovou či Petra Lébla. Vynikající autorské inscenace, např. Eduard, Jako pel, parafráze Hamleta, Tak trochu... a konečně Bystrouška, liška z období nejčerstvějších, jsou zapamatovatelnými otisky, které na své pouti loutkářským světem zanechal Karel Šefrna. Neobyčejnou hodnotu má však jeho postavení v oblasti kultivování českého amatérského divadla, a nejen loutkového, v podněcování tvořivosti, sounáležitosti, suverenity. V příkladu odpovědnosti a věrohodnosti práce.

Mgr. Jiří Šimek (*1934)

Svaz českých divadelních ochotníků, DS Havlíček Zákupy. **Za dlouholetou tvůrčí, organizační a kronikářskou činnost pro ochotnické divadlo v Zákupích.**

Jiří Šimek se divadlu věnuje od svých patnácti let, kdy hrál v souboru Sokola Malá Skála a na gymnáziu v Turnově. Po kantorských studiích přišel v roce 1956 do Zákup, kde ihned nastudoval školní představení ve spolupráci s DS Havlíček. Stal se členem tohoto souboru a v letech 1960 – 1981 pracoval jako jeho vedoucí, v letech 1961 – 1971 současně vedl zákupský dětský soubor. Prakticky v každé inscenaci DS Havlíček hraje nebo režíruje, pracuje jako dramaturg, často i jako scénograf a hudební dramaturg, v sedmi případech je autorem textu nebo hudby. Celkem se dosud podílel na 73 inscenacích a komponovaných pořadech, z nichž 46 režisoval, a odehrál shodný počet rolí. V roce 1981 rezignoval na post principála a stal se jednatelem souboru a kronikářem ochotnického divadla v Zákupích. Kroniku zkompletoval z historických materiálů a výpovědí pamětníků už od založení souboru v roce 1923. Vydal rovněž sborník k 80. výročí zákupského divadla. Od roku 1996 pracuje také v oblastním předsednictvu SČDO České středohoří, od roku 2002 jako jeho místopředseda. Jiří Šimek je držitelem Zlatého odznaku SČDO.

PhDr. Jaroslav Vyčichlo (*1947)

Svaz českých divadelních ochotníků, Spolek divadelních ochotníků v Radnicích. **Za dlouholetou iniciativní práci věnovanou rozvoji ochotnického divadla.**

Jaroslav Vyčichlo se věnuje amatérské divadelní činnosti od svého mládí ve Spolku divadelních ochotníků v Radnicích. Členem spolku se stal v roce 1965 po předchozí krátké spolupráci se Studiem mladých, které při spolku pracovalo a které vedl profesionální herec a režisér Václav Kotva. Jako herec amatérského souboru ztvárnil J. Vyčichlo řadu rolí, např. Vlčáka Rougera v Sauvajonově Hrsti plné kopřiv, Kriminálního asistenta Richtera ve Frickově Druhé tváři, Víta Moravce v Stiebrových Posledních prázdninách, výpravčího Kováče v Kákošově Mrtvé koleji, Adolfa Dudu v Lošťákově Domě, kde nesněží, postavu Chóru v Gyurkově hře Elektro, má lásko, Solferna v Drdových Hrátkách s čertem, Kašpara Zachara v Boučkově Noci pastýřů, Majora Huga v Rozmarném létě Vladislava Vančury,

koadjutora Isidora v Goldoniho Poprasku na laguně, Školního inspektora Chlopova v Gogolově Revizorovi a další. Ve spolupráci s Václavem Kotvou a později s Rudolfem Šimicem začal režírovat. V této době spolupracoval na režii hry Radoslava Lošťáka Dům, kde nesněží (režie V. Kotva), která se v roce 1983 probíjela na XIV. KDP, národní přehlídce vesnických a zemědělských souborů. Další režijní spoluprací se stala hra László Gyurkó Elektro, má lásko (režie Rudolf Šimice, 1983).

První samostatná režie je z roku 1984 a stala se jí inscenace Jílkova Silvestra, následovala režie Daňkovy hry Zdaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo (1985), po ní Shafferova Černá komedie (1989). V letech 1987 – 1990 studoval II. režijní školu SČDO, kterou absolvoval inscenací Báje Daniely Fischerové (1990). V roce 1994 inscenoval Priestleyovu Nebezpečnou křižovátku. Následovaly režie Obchodníka s deštěm N. Richarda Nashe (1996, účast na XXVII. KDP), Daňkův Příběh uherský (1998, účast na NP Aktovka SČDO v Holicích), Örkényho Kočičí hra (2000, účast na XXXI. KDP), Gogolova Ženitba (2004, účast na XXXV. KDP). Od roku 1970 byl jednatelem souboru, od 1973 do roku 1995 (s asi dvouroční přestávkou) vykonával funkci vedoucího souboru a od roku 1995 dodneška funkci starosty Spolku divadelních ochotníků v Radnicích, občanského sdružení, v němž se radnický divadelní soubor transformoval a navázal tak na svoji prvorepublikovou tradici. Spolek divadelních ochotníků v Radnicích je organizátorem 33 ročníků Radnické divadelní přehlídky, organizátorem 12 ročníků Radnického dráčka, oblastní přehlídky divadelních souborů západočeské oblasti hrajících pro děti, 7 ročníků recitační soutěže o pohár SDO v Radnicích pořádaný pro radnickou ZŠ a další kulturní, výstavní, přednáškové a odborné činnosti. Je dlouholetým členem západočeského oblastního předsednictva SČDO v Plzni a od roku 2002 předsedou Svazu českých divadelních ochotníků. V současné době je členem komise ministerstva kultury ČR pro udělování ceny ministra kultury v oblasti amatérského divadla, členem odborné rady NIPOS-ARTAMA pro amatérské divadlo, členem Festivalového výboru Jiráskova Hronova a členem Přípravného výboru Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou. Jako předseda SČDO přinesl do činnosti této

zájmové organizace nového ducha, s cílem rozšířit její vliv v regionech. Nese velký podíl na zahájení režijní školy SČDO v roce 2004, její propagaci, organizaci a finančním zajištění. Jmenovaný se podílí více než 40 roků na činnosti domácího souboru, část z této doby i na činnosti SČDO.

Z podkladů navrhujících organizací zpracoval ***Dušan Zakopal***